STEVE BERRY

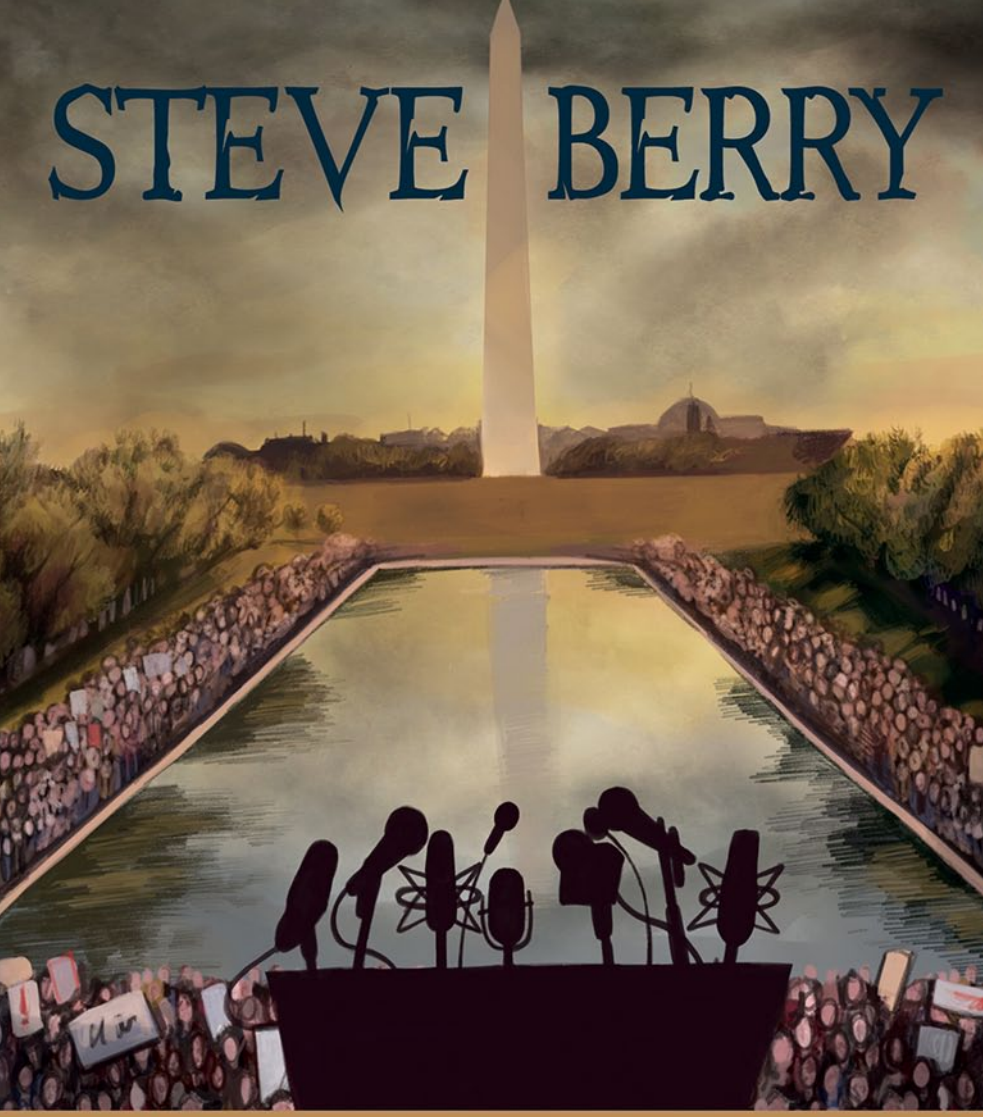

OKAMŽIK PRAVDY

STEVE BERRY

OKAMŽIK PRAVDY

DOMINO

2019

Copyright © Steve Berry 2018
Translation © 2019 by Hana Pernicová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BISHOP'S PAWN
vydaného nakladatelstvím Hodder & Stoughton, New York 2018,
přeložila Hana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Zuzana Pernicová
Korektura: Iveta Muchová a Karla Bedrlíková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková
Ilustrace na obálce: Kateřina Coufalová
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2019

ISBN: 978-80-7498-305-4

Patricii June Gouldingové
A přeji dlouhý život

PODĚKOVÁNÍ

Opět srdečně děkuji řediteli vydavatelství Macmillan Publishers Johnu Sargentovi, Sally Richardsonové v čele vydavatelství St. Martin Press a svému vydavateli Andrewu Martinovi z Minotaur Books. Jsem hluboce zavázán Hectoru DeJeanovi z oddělení propagace, Jeffu Dodesovi a ostatním z oddělení marketingu a prodeje, obzvlášť pak Paulu Hochmanovi a také pravé vědmě v oboru paperbacků Jen Enderlinové, autoru obálky Davidu Rotsteinovi, autoru grafické úpravy Stevenu Seighmanovi a Mary Beth Rocheové s jejím vynalézavým týmem z oddělení audia.

Jako vždy se v úctě skláním před Simonem Lipskarem, svým agentem a dobrým přítelem, před svou redaktorkou Kelley Raglandovou a její asistentkou Maggie Callanovou. Obě jsou báječné.

Zvláštní zmínku zasluhují Meryl Mossová a její vynikající propagační tým (především Deb Zipfová a JeriAnn Gellerová), Jessica Johnsová a Esther Garverová, které pečují o hladký chod Steve Berry Enterprises, ředitel Národního parku Dry Tortugas Glenn Simpson, který mi předvedl tento úžasný národní poklad, Dan Veddern a Glenn Cox, kteří mi při večeři na jednom francouzském zámku pomohli vypracovat zápletku (není sice přesně taková, jak jsme ji probírali, ale skoro ano), Melisse Sha-

pirová a Doug Scofield, kteří mi ukázali Palm Beach, Wanda Smithová, která mě přesvědčila, abych do knihy zahrnul floridská města Starke a Micanopy, a Grant Blackwood, výjimečný romanopisec, který mi pomohl odpíchnout se z místa.

A jako vždy mě na každém kroku provázela má žena Elizabeth a popostrkovala mě kupředu při tomto mém prvním vpádu do teritoria vyprávění v první osobě.

Tato kniha pojednává o odvaze a mravní síle, takže je jen na místě, abych ji věnoval naší přítelkyni, která právě prodělává těžký boj s rakovinou. Choroba ji přepadla znenadání, bez varování. Ale naše přítelkyně, místo aby se utápěla v sebelítosti, přijala výzvu k boji a statečně jí čelí. Díkybohu má milujícího manžela a čtyři skvělé syny, kteří při ní stojí.

Elizabeth a já nepochybujeme, že tu válku vyhraje.

Mezitím ti posíláme tuhle knížku, PJ.

Řekli si mezi sebou: „Hle, mistr snů sem přichází!
Pojďte, zabijme ho! A uvidíme, co bude z jeho snů!“

– Genesis 37,19-20

PROLOG

SOUČASNOST

Připadá mi jako velká ironie, že to všechno začalo vraždou a teď to zřejmě jinou vraždou skončí.

Povolali mě na proslulou adresu Auburn Avenue 501 v Atlantě v Georgii. Je to jednopatrový dům ve stylu královny Anny, má verandu s vyřezávanými sloupky a kruhovým oknem a sedlovou střechu. Leží ve čtvrti Sweet Auburn, která je dnes slavná. Kdysi bývala domovem tvrdě pracující střední třídy, měšťanských rodin. Před šedesáti lety se stala epicentrem hnutí, které jednou provždy změnilo celou zemi. Afroamerický pár, který v tomto domě žil, si nepřál, aby se jejich děti narodily v segregované nemocnici, a tak všechny tři přišly na svět právě tady. První z nich, holčička jménem Christine, se narodila předčasně, ještě pro ni neměli ani kolébku, a tak strávila několik prvních nocí svého života v zásuvce šatní skříně. Ten nejmladší, Alfred Daniel, otevřel poprvé oči jednoho parného červencového dne. Prostřední dítě, chlapec, který se žertem osudu narodil v prostřední z horních místností, uzřel světlo světa 15. ledna 1929. Pojmenovali ho po otci Michael. Otec ale o pět let později, po návštěvě Berlína, sobě i synovi jméno změnil. To nové znělo Martin Luther King – ten první senior, druhý junior.

Stojím v tiché hale v přízemí. Pozvání mi do mého kodaňského knihkupectví dorazilo před týdnem obyčejnou poštou, v obálce ručně adresované přímo mně, Cottonu Maloneovi. Obsahovalo prostý vzkaz:

Padesát let uběhlo.
Přivezte je.

A pod tím:

3. dubna. Kingův dům v Centru MLK. 23:00.

Nepodepsaný.

Já ale věděl, kdo mi ho posílá.

V hale a potemnělých přízemních místnostech svítí několik nočních lampiček. Když jsem před lety pracoval v Magellan Billetu a žil tady v Atlantě, zašli jsme se sem podívat s Pam a Garym – matka, otec a syn při jedné ze zřídkavých rodinných vycházek. Zúčastnili jsme se prohlídky domu a pak jsme si prošli celé Kingovo centrum a snažili se vštípit Garymu význam rasové rovnoprávnosti. Pam i já jsme se pyšnili tím, že v sobě nemáme rasových předsudků, ani co by se za nehet vešlo, a chtěli jsme tak vychovat i našeho syna.

Nakouknu do předního salonu se slavným klavírem a gramofonem. Tehdy nám tu průvodkyně vykládala, že u toho klavíru bral lekce hudby sám King. Jestli mě paměť neklame, nepatřilo to mezi jeho nejmilejší vzpomínky na dětství.

O Martinu Lutheru Kingovi juniorovi jsme se dozvěděli ještě pár dalších věcí.

Navštěvoval nedalekou základní a střední školu a potom Morehouse College na druhé straně Atlanty. Roku 1954 se stal pastorem v baptistickém kostele na Dexter Avenue v Montgo-

mery v Alabamě. Když roku 1955 černé ženě Rose Parksové upřeli sedadlo v přední části autobusu, vedl 381 dnů bojkot místní veřejné dopravy. Roku 1957 se stal prezidentem Společenství křesťanských vůdců amerického Jihu, organizace známé pod zkratkou SCLC. Tři roky poté se přestěhoval zpátky do Atlanty a dělil se s otcem o kazatelnu v Ebenezerském baptistickém kostele, který stojí hned naproti přes ulici proti jeho rodnému domu.

A postupně se stal srdcem a duší velkého hnutí.

Tolik pamětihodných projevů. Dva obrovské legislativní úspěchy, Zákon o občanských právech a Zákon o volebních právech. Nobelova cena míru. Třicetkrát byl kvůli svým aktivitám vězněn. A to vše vedlo k 4. dubnu 1968, kdy v Memphisu ukončila jeho život atentátníkova kulka.

Bylo mu tehdy pouhopouhých třicet devět let.

Hledím na muže stojícího v šeru na konci haly. Viditelně zestárl, ale rysy v obličeji má s přibývajícími roky čím dál výraznější. Zešedivěl, pohubl, ale stále z něj vyzařuje tatáž intelektuálská kultivovanost a pořád se při chůzi trochu šourá a hrbí.

„Zítra nás čeká velký den," pronese tichým hlasem, který si pamatuji. „Padesát let od Kingovy smrti." Odmlčí se. „Skoro dvacet od našeho posledního rozhovoru. Dodnes tu bolest cítím."

Neurčitá poznámka, ale nic jiného od něj ani nečekám. „Čistě ze zvědavosti – jak jsme se teď večer dostali sem dovnitř? Tenhle dům je národní památka."

„Mám dobré konexe."

Bezesporu. Stejně jako když tohle všechno před lety začalo.

„Přivezl jste je?" ptá se mě.

Sáhnu do zadní kapsy a předvedu mu to, po čem se ptal. „Tady jsou."

„Celá ta léta jste je uchovával, zároveň s tím tajemstvím. Dobrý výkon."

„Na zachovávání tajemství jsem si postavil kariéru."

„Sledoval jsem to. Pracoval jste pro ministerstvo spravedlnosti... jak dlouho to bylo? Deset let?"

„Dvanáct."

„Jako agent v Magellan Billetu. Teď žijete v Dánsku a vlastníte antikvariát. Tomu se říká změna."

Za pasem má zastrčenou pistoli. Ukážu na ni. „Je to nutné?"

„Oba jsme věděli, že na to časem dojde."

Nejspíš ano.

„Povedlo se vám popojít v životě dál," říká. „To, co se stalo, vás popostrčilo k větším věcem. U mě to prostě nešlo. Divím se, že jsem tak dlouho vydržel."

To je fakt. Můj život se změnil způsobem, jaký jsem si tenkrát neuměl představit. Ale to, co se odehrálo, mi uštědřilo cennou lekci.

„Dnes večer jsem přišel kvůli vám," zdůrazním.

„Položte to všechno tamhle na stolek, prosím."

Dohadovat se nemá cenu, a tak poslechnu.

„Kingova rodina v tomhle domě žila dlouho," poznamená. „Vychovali pod touhle střechou tři děti. Jedno z nich v dospělosti změnilo svět."

„Oba víme, že sám by to nedokázal. Máte na tom velký podíl."

„Je od vás hezké, že to říkáte. Ale nijak mě to neutěšuje."

Jen pár lidí vědělo, co se ve skutečnosti odehrálo, a většina z nich je už po smrti.

„Vzpomínáte někdy na ty dny?" táže se.

Během působení v Magellan Billetu jsem se setkal s pozoruhodnými věcmi. Templářští rytíři, krutá středoasijská diktátorka, tajemství Karla Velikého, ztracená Alexandrijská knihovna, novodobí piráti... Ale nic z toho nesnese srovnání s tím, do čeho jsem se zapletl při své první misi.

Ještě předtím, než Magellan Billet vůbec vznikl.

„Pořád," odvětím.

„Má pravda vyjít najevo?“

Dobrá otázka. Uběhlo padesát let a svět se změnil. Ale znova ukážu k jeho pasu a zeptám se: „Ta pistole je pro mě, nebo pro vás?“

Neodpoví hned.

Už dávno jsem se poučil, že lidské počínání je skoro vždycky chaotičtější než myšlenky. A tak se mám radši na pozoru.

„Chci si o tom promluvit,“ zamumlá konečně.

„A máte omezený okruh možných posluchačů?“

Přikývne. „Užírám se tím. Ale potřebuji, abyste mi napřed vylíčil všechno, co se dělo. Tenkrát jsme se o tom nebavili.“

Slyším i to, co neřekl. „Napřed? Před čím?“

„Předtím, než se rozhodnu, pro koho z nás je ta pistole.“

ČERVEN PŘED OSMNÁCTI LETY

KAPITOLA 1

Můj život změnily dvě laskavosti poskytnuté druhým.

Na první došlo jednoho teplého úterního rána. Projížděl jsem po bulváru Southside ve floridském Jacksonville a poslouchal rádio. Ťukl jsem do tlačítka automatického vyhledávání stanic a z reproduktorů se ozvalo: „Proč je v New Yorku spousta odpadků a v Los Angeles spousta právníků?"

„Protože New York si mohl vybrat dřív?"

Zaburácel smích, načež přišla další otázka: „Jak dostanete právníka dolů ze stromu?"

Zdálo se, že odpověď nikdo nezná.

„Přeříznete provaz."

„Onehdy teroristé unesli dopravní letadlo plné právníků."

„To je hrůza! Jak to dopadlo?"

„Vyhrožovali, že jestli nebudou splněny jejich požadavky, propustí každou hodinu jednoho."

Znovu smích.

„Co udělá právník, když –"

Vypnul jsem to. Diskžokejové se baví a právníci jsou očividně bezpečný terč vtipů. Kdo by proti tomu protestoval? Není to stejné jako vtipy na gaye, na Poláky nebo něco třeba jen náznakem sexistického. Právníky nenávidí každý. Každý si o nich vykládá vtipy. A když se to právníkům nelíbí, koho to zajímá?

No přece mě.

Já totiž tehdy byl právník.

A podle mého názoru dobrý.

Moje jméno Harold Earl „Cotton" Malone bylo uvedeno mezi tisícovkami jiných držitelů advokátní licence pro stát Georgia, kde jsem šest let předtím složil advokátní zkoušky. V žádné právnické firmě jsem ale nikdy nepracoval. Sloužil jsem jako poručík v americkém námořnictvu a byl jsem přidělen k vojenské prokuratuře JAG, toho času na námořní základnu Mayport na Floridě. Ten den jsem ale ve své právnické roli nevystupoval. Poskytoval jsem laskavost příteli, kterému tekly nervy kvůli rozvodu.

Laskavost, které jsem pomalu začínal litovat.

Jeho žena, Sue Weilerová, byla prohnaná jako diktátoři a drzá jako striptérka. Předchozí den strávila v Jacksonville přecházením z jednoho bytu do druhého. Obešla celkem čtyři. A ve všech si užívala s mužskými. Rychlý sex bez závazků. Když jsem dřepěl u bytu číslo 3, přemítal jsem, jestli je nymfomanka, anebo jen má sexuálního apetitu na rozdávání.

Krátce po páté odpoledne, po překvapivě krátké návštěvě v bytě číslo 4, poskládala svoje dlouhé štíhlé nohy do nablýskaného nového cadillaku a vyjela na rušný bulvár. Auto mělo zvláštní světlou barvu, bylo narůžověle bílé. Znal jsem tu historku: objednala si ho speciálně proto, aby rozzuřila manžela, se kterým se jeden druhému odcizili. Ten kousek dokonale odpovídal její zlomyslné povaze.

Večer si to namířila rovnou za nosem do obytného komplexu v jižní části města, k milenci číslo 5. Totéž prováděla před měsícem, když jsem ji z kamarádství vůči jejímu chudáku manželovi sledoval poprvé. Teď si její brzy-už-bývalý choť přál fotky a pokud možno i video, aby je předložil u rozvodového soudu. Hodili mu na krk předběžné alimenty, které zčásti půjdou na zaplacení toho cadillaku. S důkazem nevěry v ruce by se jich